

מתיקות השבת

י"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו
בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאזעו שליט"א
תלמידו של מו"ר פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

הקרן היחיד שנועשה מחוץ לבית המקדש

"את חקת התורה... ויחזו אליה פרה אדמה תמימה... והוציא אתה אל מחוץ למחנה". צריה להבין, מדוע מצוות פרה אדמה נעשית ויזקא מחוץ למחנה, בשונה מכל הקרפנות שיש אסור להקריבם מחוץ לבית המקדש?

ויבאר בהקדמם שאלה נוספת על המבאר בפסוק, שמואתים וחמישים אנשי קרח מתו על ידי הקטרת, ולכאורה הדבר תמוה מאד, איך יתכן למות על ידי הקטרת, שעל ידה ויזקא נעצרת מגפה ומיתה? ולכאורה, מה תהא התשובה לטענתו של קרח שסבר ש"כל העדה כלם קדושים", ומה החסרון בקה שכלם יוכלו להקנס ולקדש הקדושים ולהקטיר קטרת?

והנה, בבית המקדש היה את הפרוים, שהם היו זוג שפניהם איש אל אחיו ומקדוים על אב ובנו, שהקב מניחיל לבנו את דרוה, וכן בעל הטורים אמר שזה מרומם על שנים שיושבים ועוסקים בתורה שמיאירים פנים זה לזה, כמו כן, הפרוים רמזו על שלום בית בין איש לאשתו.

אלא, מפני שאם יברכו את הפרה הזאת בכל מקום, יתגלו לנסח הנפלא הזה וכבר לא תהיה בו הרגשה מיחדת, וכענין שאמרו חז"ל (שבת קמ"ג), שהאומר הלל בכל יום נחשב למתורגם ומגדף, שאם אדם אומר הלל בכל יום, כבר אין לו התפעלות הלב בזה, ולהפך, נותרת לו הרגשה של טרחה ותרעו באריכות ההלל בכל יום ונפשו קצה בזה, ולכן נחשב שהוא מתורגם ומגדף.

רק מי שיש לו דעת

לכן רק בבית המקדש, שאליה היו מגיעים לעמים יותר רחוקות, היו מברכים 'מן העולם ועד העולם', וכיוצא בזה אפסר לומר, שלא נצטוינו בתורה לעלות לרגל, אלא רק בשלשה רגלים, כדי ללמוד שלהמוון העם העוסקים במלאכתם, אין מן הראוי להרבות בעליה לבית המקדש, כמשל לארמון המלך, שמופני יראת הפבוד, לא מרבים לבוא לשם, אלא רק המקדשים למלכות.

כה עקר המעלה לבא לבית המקדש היא לאדם שיש בו דעת, שעם הדעת הוא יוכל לבא לקרבת אלקים מביאתו לבית המקדש, ולכן צויתה התורה "ומקדשי תיראו", ולמדונו חז"ל את הלכות מורא המקדש, כי באשר העדם נכנס לבית המקדש ביראת פבוד, הוא יוכל לקבל דעת ה' כראוי. ולקדש הקדושים אסור לעולם לבני אדם להקנס לשם, אלא רק לכהן הגדול, ומדוע?

אלא שיש לדעת, שבית המקדש אינו רק הבנו של בית המקדש, אלא העקר הוא הדעת שמוקבלים בבית המקדש, ואדרבה, אדם שבא לבית המקדש, אם הוא אדם שאין בו דעת, הוא יכול לטעות מדעת האמת על ידי שיראה את הכלים ולא יבין מה התועלת בהם, וכמו שהיה בזמן בית שני, ששמשו בו שלש מאות פהנים

להסתיר את האחדות!

ורק השב"ה הוא יחיד ומיוחד, והוא יתברך מלמד אותנו בכלי המקדש שאנו צריכים להיות תמיד בשלום ובאחדות עם בני אדם ולא להיות בודדים מפני אדם. ואם כן, שמהפרוים אנו לומדים יסוד חשוב זה, צריה להבין מדוע הם היו נסתרים בפנים ולא היו הם או דגומתם גם בחוץ, כדי שכל הבאים לבית המקדש יראו זאת ולמדו להיות בשלום עם הבריות?

ויבאר על פי דברי מורי ורבי לכהן הגדול רבי אביגדור מילר צוק"ל, שבאר מה שאמרו חז"ל (ברכות נ"ד), שבבית המקדש היו מברכים את הברכות "ברוך אתה ה' מן העולם ועד העולם", ולא ברכו כהן. אלא בתוך בית המקדש ולא מחוצה לו ומדוע?

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

פגעי הטכנולוגיה

המעשה ארע לפני כשלשה שבועות, הלכתי בדרכי לכוון ביתו של חברי, והנה בדרכי נכנסתי לסמטה אחת שלא תכננתי להכנס אליה, ואני רואה דבר מחריד!!!

ר' שמואל, יהודי מבגה נכנס לאותה סמטה מצדה השני שמומלי, הוא הולך בצעדים אטיים מאד עקב גילו, והוא הולך ובא ממולי, בדרך כלל איננו מרבה להתעניין בכל עובר ושב, אבל משום מה התבוננתי בר' שמואל, כי היה נדמה לי שהפנים שלו מקרות לי, תוך כדי שאני מנסה להזכר מהיכן הוא מקר לי, אני מבחין שרקב אחד שקנה באותה סמטה, החל ליסוע לאחורה, כאשר גבו של ר' שמואל מפנה לצד האחורי של הרקב שקעת נוסע לכוונו, ור' שמואל לא שם לב לכל לרקב שמאחוריו.

סברתי שבדאי כשהרקב יגיע קרוב לר' שמואל, הוא יעצה אבל לא קרוב הרוב המשיך ליסוע אחורה, הוא כבר התקרב מאד לר' שמואל, ואני, תוך כדי ריצה לעברו, צעקתי לו שיעצה אבל כל החלונות שלו היו סגורים והוא לא שמע אותי, עד שנתתי לו דפיקה על הרקב, הוא מיך נעצה אך זה כבר היה מאחר, הוא פגע בר' שמואל והוא נפל ונחבט בעצמה ארצה!!!

הנהג יצא מדרך בבהלה, ואני והוא רצנו לראות מה שלומו של היהודי, נבהלתי לראותו במצב כזה, והנהג הזמין מידי 'הצלה', האמבולנס שהגיע הוביל אותו לבית חולים.

בינתים התבוננתי ברקב וראיתי שיש לו מצלמה אחורית וכמו כן יש לו חישנים שמאותתים על ידי צפצוף כאשר הרקב מתקרב לשום דבר שמאחוריו, והשתוממתי מאד, מדוע בכל זאת בעל הרקב לא עצה שאלתי אותו לפשר הדבר, והוא ענה לי: אף פעם לא קרה לי כזה דבר, הפעם פשוט הייתי « המשך המעשה בעמוד ד' »

• הרה"ג ר' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו

לחוש את מתנת התורה

"וממדבר מתנה וממתנה נחליאל". תו"ל דו"שים (ש"יב"ח ה'): "אם משים אדם עצמו כמדבר זה שהכל דשיו בו, תורה נתנה לו במתנה וזיונו ונתנה לו במתנה, נחלו אל". ונתנה לכאר זאת על פי מה שאמרנו באבות, שהתורה אינה עוברת בירושה לאדם, ורק אדם שעמל בתורה, וזכה לה, תו"ל מלמדים אותו, שאף על פי שאדם עמל ומתגעגע בתורה, עליו להרגיש שהתורה נתונה לו במתנה מה, וכמו שכתוב: "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה".

ורק על ידי שהאדם משים את עצמו כמדבר, הוא וזכה להרגיש שהתורה שהוא זכה בה היא מתנה בשבילו, כי אם אין לו ענה להיות כמדבר, הוא טועה להרגיש שהוא זוכה בתורה בכוח עצמו ועל ידי פשרונותיו, ומי שמרגיש שהתורה נתונה לו במתנה, נחלו אל, הינו שזוכר שהקב"ה נותן לו כח לעשות חיל ותורתו היא תורה לשמה.

ואמרנו תו"ל (נדרים מא): מפני מה בנייהם של תלמידי חכמים אינם תלמידי חכמים: מפני שלא ברכו בתורה תחלה. ויבאר, שבברכת התורה אנו מברכים "נותן התורה", ובכך אנו מברכים שהתורה שנגידנו היא מתנה מאת ה', ומי שיש בו ענה בזאת יודע שהתורה שנגידו נתנה לו במתנה, וזכה שאף בניו יהיו תלמידי חכמים.

גדולים צדוקים ולא העריכו את מצוות ה' שבבית המקדש, וכלם לא השלימו שנתם (יזמא ט).

תורה מפארה במדבר שומם

ובזה נבאר מדוע התורה נתנה ברה סיני ולא במקום של המשכן, שלכאורה היה ראוי לבנות משכן לה' ושם ה' ישנה את שכנתו ושם תנתן התורה? אלא, הנה התורה אינה רק עצם התורה בלבד, אלא עקר התורה היא הדעת שהתורה מלמדת אותנו, ועל פן התורה נתנה במדבר, שלא תהיה טעות לשינה אותה לשום מעשה או חפץ כל שהוא ולעשותו כפוננו עקר.

וכך הוא לגבי קדש הקדשים, שאם אדם יראה את הכרובים, הוא עלול לבא מקף לידי טעות, וכמו שחז"ל אומרים (יזמא טד), שפאשר האיברים החריבו את בית המקדש, הם זלזלו בעם ישראל ואמרו: 'בזה הם עסוקים?' ולכן לקדש הקדשים לא נכנס, אלא הפנה הגדול שיש לו דעת ה' פראוי.

וכיצא בזה מצינו במדבר (תנחומא פקודי ט מנאב ב"ש"י לח ח), שפאשר הנשים הביאו את המראות כנדבה למשכן, מאס בהם משה מפני שעשוים ליצר הרע, ונראה לומר שבנדאי זרע משה שרצון ה' להשתמש במראות האלו בבניית המשכן, אלא

שמושה טען לפני ה', שאולי לא ראוי שיהיו מראות בבית המקדש, מפני שדעת בני אדם היא נמוכה ובאים מקף לידי טעות.

אך הקב"ה אמר לו, שבכל זאת מן הראוי להכניס את המראות לבית המקדש, מפני שהוא יתברך מניח חשיבות רבה לנשים שהרבו לגדל ולדים במצרים לשם שמים וכדאיתא שם בתנחומא: אמר לו הקב"ה למשה: משה, על אלו אתה מבזה המראות האלו, הן העמידו כל הצבאות הללו במצרים, טול מהן ועשה מהן פיור נחשת וכנו לכהנים, ששמנו יהיו מתקדשין הכהנים.

הלקה מהמראות

ולפני שהפכה נגש לעבודות המקדש, הוא מצוה לרחץ את ידיו בפיו שעליו היו את המראות, ומקף הוא נזכר שפך קיימו הוא בזכות אמו וזקנתו שעשו מסירות נפש במצרים להרבות את זרע ישראל, וזוהי הדעת שיש במראות, אף בני אדם היו עלולים להסתפל על הגשמיית שבהן ולטעות, ועל כך נאמר: "כי ישרים דרכי ה' וצדקים ילכו בס ופועים יפשו בו". שפכה שהיתה לו יראת שמים, היה בא מהפראה לעבודת ה', ונהו פכהים הצדוקים היה נכשל ובא מקף למחשבות לא הגונות.

מתיקות מתנת הנשימות

ה' האמתי, אם פו, איך יוכל להבין את מעשה הכרובים ולא לטעות ממראיהם החיצוני, הרי היה רואה אותם כדבר גשמי חלילה ולא היה

כעת יבין טעם לכך שקררר ואנשיו לא היו ראויים להקטיר קטררר בקדש הקדשים, מפני שאם על מצוות ציצית היו לו טענות ולא הבין את רצון

מתיקות שמחת היהודי

בציור שבכותרת הגליון: בחלוון שבציור נכר היאך ישעיה הנביא הוכיח את חזקיה המלך על שלא נשא אשה, ובציור עצמו רואים את שמחת נשואי חזקיה המלך עם בתו של ישעיה הנביא. וכן הצד נפרים אנשים ששוקקים בתורה שלא לשמה ולזעגים לחזקיה על שהוא נושא אשה. כי אינם מבינים את מה שישעיה הנביא למה שתקלית עסק התורה היא קדי לקומה על ידי שנושאים אשה ומכבדים אותה.

כיצד כלי המקדש היו מלמדים להעריך את האשה ולכבדה?

על כך במאמר: 'מתיקות שלום בית'.

בציור שלפנינו: נכר קיים מצוות פרה אדומה, שבה הפכו מזה על הסמא מת מאסר הפרה ומחזק את לבו אחרי שראה מת ובא מקף לידי עצבות ואיוש. וכל זה נעשה מחוץ לבית המקדש.

מדוע מעשה פרה אדומה שונה מכל מעשי הקרבנות, שהם נעשים בתוך בית המקדש והיא בחוץ?

על כך במאמר: 'מתיקות החכמה לצד העשירות'.

פניני הלכה

• הרה"ג ר' יוסף מאנדל שליט"א ר"מ בשיבתינו •

"ויצאו מים רבים ותשתה העדה"

פסק מרן השו"ע (סי' רד ז'): 'השותה מים לצמא מברך שהכל, ולאחריו בורא נפשות רבות. אבל אם חנקתה או מצא ושתה מים להעביר האומצא, אינו מברך לא לפני ולא לאחריו', וכתב המשנה ברורה (בבא"ה ז'): 'ונראה דהוא הדין אם שותה מים כדי להודיע המזון למקומו [שאינו מברך], פיון שאינו שותה להנאה, ע"כ.

ובד"ק פסק השו"ע (סי' קעו טו): 'לגבי דין משקים בתוך השעורה, שאפילו השותה ינו לא היה צריך ברכה לפניו, אלא שפניו ששיבותו, הוא קובע ברכה לעצמו, אבל מים או שאר משקים, פיון שאינם חשויים, לא מברכים עליהם בסעודה, פיון שאין דרוך על הכל בלא שתיה.

והוסיף השו"ע, שאפילו אם היה צמא קודם סעודה, ולא שתה, פיון שלא רצה לשתות אז, כדי שלא יזיק לו המים, אינו מברך בתוך השעורה, כי מברך ששותה רק בתוך השעורה, נמצא ששתיתו היא בסבת הפת ובכרת הפת פותרתם.

ובמש"ק השו"ע: 'גם אומרים לברך על המים שבסעודה, וגם מחמירין עוד לברך עליהם בכל פעם, דסתמא נמלך הוא בכל פעם. והרובה להסתלק מו חספה, ישב קדם וטילה במקום סעודתו ויברך על המים על דעת לשתות בתוך סעודתו. וכתב הרמ"א והמנהג פסקא הראשונה [שאין לברך על משקים הבאים בתוך השעורה, חוץ מעל הניין].

אז מעשי אמותינו ואבותינו, שפולקדת שאדם צריך לראות את עצמו עם אשתו יחד, הינו שיעריכו זה את זה, ויבין שהוא הקטן ואשתו היא בעלת מעלות טובות יותר ממנו, ויגלה את מעלתה של אשתו, כי אם יחשב שהוא החכם הגדול, הרי שימצא תמיד באשתו קטנות וחסרונות.

בלם רוצים להכנס

ואחרו הכהן היה נכנס לקדש הקדשים ביום הפפורים, ומשה רבנו היה שומע את קול ה' מדבר אליו מובין שני הכרובים בכל עת, כי רק שניהם, שהותה להם דעת של הפרת הטוב לה, היו ראויים להכנס למקום הקדש.

וכאשר הקב"ה הביע את קרח ועדתו באדמה, העם לא שבו מקו בתשובה, ולהפך, הם באו בטענות שהיה נראה מקף שה' עושה להם מר ח"ו, ולכן הקב"ה הסכים להכניס לקדש הקדשים את מטותם וזה יישב את דעתם, ובסופו של דבר ראו שה' העלה ציוץ ושקדים רק על מטה אהרן, ובכך ה' הראה להם שלא כל אחד יכול להכנס לקדש הקדשים, אלא רק יחיד סגולה כמשה ואהרן.

שכן הוא הנכון, שיהיה 'דבר אחד לדור' (סנהדרין טו, ו). וכן יהיה לעתיד לבא, שמשום כך יודו יהיה רועה אחד לכלם, כמו שכתוב: 'ונקבצו בני יהודה ובני ישראל יחדו וישמו להם ראש אחד', וכמו שאמר: 'כי הפלה ה' חסיד לוי', הינו שה' שהוא "ה' אלקינו ה' אחד", נפלא ויבדיל צדיק אחד שניהם את עמו.

מתיקות שלום בית

ופעמים שהוא להפך, שהרי האשה מברכת בחוץ, כי אם בקדש הקדשים, וכמו שבארנו, אך גם השלחן והמנוחה הרי היו עומדים זה למול זה בצפון ובדרום, וגם לבאר שבאמת יש קשר ביניהם, בין השלחן למנוחה, שהרי השלחן הוא בצפון והמנוחה בדרום, ואמרו חז"ל (ביב' נה): 'הרובה להחפזים ידרים, הרובה להעשיר יצפון', ונמצא, שהמנוחה שהיא כנגד התורה והחכמה והרוחניות, והשלחן הוא כנגד הקמח והגשמיית, וברי אי אפשר לזה בלא זה, שכן 'אם אין קמח אין תורה, ואם אין תורה אין קמח'.

ללמד ענוה מהאשה

וכיצא בזה אמרו חז"ל (ב"מ טו): 'אתתך גוצא, גחין ותלחש לה'. וגם לבאר, אם אשתך מחזיקה עצמה לגוצא וקטנה, עליך ללמד ממנה דרוך זו ולגחן גם אתה, ואם תנהג כן, גם היא תלמד ממך את גדלתך ואת מעלותיה שאתה חפז שגם היא תתעשר בכך.

ולמד מהמראה שהיתה בבית המקדש, שהזפירה

בא על ידם ליראת ה', להבין שעליו לכבד את אשתו ואת חבריו פראוי.

וכן לא היה יודע להעריך את מעשה הקטרת, כי לא היה מבין מה הדעת הטמונה בקטרת ומה התועלת להעלות עשן בבית ה', ורק צדיק כאהרן הכהן היה יודע לעבד את ה' דרוך עשן הקטרת ולהבין שהעשן הערב הזה בא להנפיק לנו את חסד הנשימות המתקוות שהקב"ה נתן לנו בבריאות, וכמעשה של הפרת הטוב לה' על פה, אנו מעלים לפני ה' את עשן הקטרת הנפלא.

החסד שאינו נפר לעין

אבל לא כל אדם מסוגל להבין את הדעת הפנימית האמת, וכשם שאות הנשימות עצמן אף אדם אינו רואה בעיניו, כך אדם לא יכול להבחין בערך הגדול של מתנת הנשימות, ורק אדם גדול כאהרן הכהן שמקיים 'על כל נשימה ונשימה תהלל יה', יודע להעריך את החסד הזה, ולכן רק הוא יכול להכנס לקדש הקדשים ולעשות שם את עבודת הקטרת, ורק הוא יכול ללמד את העם את הדעת של הקטרת - להעריך את מתנת הנשימות, כמו שכתוב: 'כי שפתי כהן ושמרו דעת ותורה ובקשו מפיהו'.

מכל מקום, נראה לומר דאף שהכרובים לא היו בחוץ, כי אם בקדש הקדשים, וכמו שבארנו, אך גם השלחן והמנוחה הרי היו עומדים זה למול זה בצפון ובדרום, וגם לבאר שבאמת יש קשר ביניהם, בין השלחן למנוחה, שהרי השלחן הוא בצפון והמנוחה בדרום, ואמרו חז"ל (ביב' נה): 'הרובה להחפזים ידרים, הרובה להעשיר יצפון', ונמצא, שהמנוחה שהיא כנגד התורה והחכמה והרוחניות, והשלחן הוא כנגד הקמח והגשמיית, וברי אי אפשר לזה בלא זה, שכן 'אם אין קמח אין תורה, ואם אין תורה אין קמח'.

ויבאר עוד, ששניהם הם גם כנגד האיש והאשה, שהרי האיש מצוה בלמוד התורה ועליו לדאג ולשמח את אשתו שהיא כנגד השלחן, שהרי היא עקרת הבית ודואגת לגשמיית הבית,

מתיקות החכמה לצד העשירות

והרובה להחפזים ידרים' - אדם שרוצה את האש של דבר ה' הרבוי במנוחה הקדושה וקפז להיות קרוב לדעת ה', יוכל לזכות לזה, אבל לא כל אדם זוכה לשני שלחנות, וכמעט ואי אפשר לזכות לשניהם, פי הלחם והאש בטבעם אינם מתחברים זה עם זה, ואדם פקרח רואה פאש של דעת ה' חסרון ח"ו.

ואף על פי שקרח רצה את כל הנסים שנעשו

עליו לדעת, שהטענות של קרח על פי השכל הישר היו טענות בודקות לחלוטין, אבל הענין הוא שאות האש הרוחנית שהיא דבר ה', הוא לא יכול היה לראות, אלא רק משה יכל לראות את דבר ה' האמיתי, ולכן אדם צריך לבחור באיזו דרוך ללכת, 'הרובה להעשיר יצפון' - אדם שרוצה להשיג את הלחם שבשלחן שמוסמל על הגשמיית, הוא יכול להשיג זאת, אבל לא יוכל לזכות לרוחניות.

עצות מתוקות

אדם צריך להזהר שלא לרדף אחר הכלי עולם הזה, ואמנם אדם יכול להשתלח שותתהו לו דירה נאה וכו', שהם דברים המרחיבים דעתו של אדם (ברכות נו), אבל עליו להזהר שלא לרצות את הכלי עולם הזה באופן שלא יוכל לסבל אם לא יקבל אותם.

כי אם אדם טועה ורודף אחר הכלי עולם הזה ושליו נטרדת מחסר טובות שמצפה להו, הרי שבעולם הבא לא יהיה לו תענוג, כי בעולם הבא נשארות לאדם אותם הכונות שקנה בעולם הזה, ואם הוא רודף כאן אחר הכלי עולם הזה, הרי שגם בעולם הבא הוא יבקש את ההכלים הללו ולא יוכל לקבלם, וישאר מכך בצער גדול כי שם הם לא קמים, והרבה יהיה לו לצער איום ונורא.

ויש לבא שזה שאמר רבי עקיבא לתלמידיו (מגילת יחזקאל): "כשאתם נכנסים לפרדס אל האמרו מים מים, כלומר אל תטעו לבקש את דברי העולם הזה שכלם מבוססים על המים, כי שם אין את הפני עולם הזה".

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, זכנו שלא לרדף אחר הכלי עולם הזה, אלא "נרעה נרדפה לדעת את ה'" ורק אחר כך תהיה כל תשוקתנו למלאות את רצונך הטוב ולעשות נחת רוח לפניך, ועל כן נדבק תמיד במדות טובות להיטיב לבריותך לשחמם ולכבדם ועל ידי כך תשכין את שכונתך בינינו ותמחר ותחיש לנאלץ בכריאת משיח צדקנו ובכנין בית מקדשנו במתרה בימינו, אמן סלה.

"ופריו מתוק לחייו"

מה הם שני הדברים שהיו בבית המקדש ובמזוהתם הם המכונים זה מזה, והעבודה של האדם היא לחבר ביניהם?

הפטרון לחידה מונח בתוכו גיליון זה. ניתן לשלוח את התשובה לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו יקול מתיקות: 073-313-4395. בצירוף שם כתובת וטלפון | הזוכים מפרשת שלח: יוסף צבי פרידמן, בני ברק; אברהם רייזמן, בית שמש.

ולכן, פאשר עם ישראל חטאו, ה' החריב את בית המקדש, אבל את הצדיקים ה' השאיר ושתלם בכל דור ודור, פי העקר הוא הדעת שמקבלים מהצדיקים זה החשוב ביותר.

דעת שנתנת דוקא בחוץ

לפי זה יבין מה ששאלנו בפתח דברינו, מדוע את הפרה האדמה היו שוחטים ושוחפים מחוץ למחנה, כי טמאת מת שיש לאדם, ענינה שהאדם מלא במחשבות רעות של יאוש וחסר אמונה בו ו'תגר, מפנין ששקה במחיצת מת, והכהו היה למלמדו דעת לשמח במה שנותר לו, כמו שאהרן הכהן שמח בכניו הנותרים.

ולדעת כזו אפשר לזכות רק מחוץ לבית המקדש, כי בתוך בית המקדש האדם עלול לחשב שרק שם הוא מקום של שמחה ואהבת ה', וכשיצא משם, הוא יתמלא שוב במחשבות של יאוש וחסר תקווה.

לכן התורה צוטה לעשות את הפרה האדמה דוקא מחוץ למחנה, כדי שהאדם יעזור את לבו לקבל את הדעת שהפחו מלמדו - לשמח בקוד הנשימות ובכל החסדים, וישאר עם הדעת הזאת גם בלכתו לביתו.

והוא נצל ממות.

בשבוע זה בברית לשלום מצבו של אותו יהודי מבגר ובחסדי ה' התבשרתי שהוטב מצבו, אלא שנותרו לו מהנפילה כמה מכות, שלפי גילו גורמות לו לכאבים גדולים.

למדתי ממעשה זה שני לקחים עצומים: א. אדם שפחזיק את המכשיר הסרן בידו, הוא יכול להיות שופך דמים, משתי סבות, האחת היא סבה שקלית, שהמכשיר הזה ממכר את בעליו ומונע ממנו להזהר על חיי ועל חיי הסובבים אותו, והסבה השנייה היא סבה סגולית, שקשאדם עובר על האסור הנורא, שהורו כל גדולי ישראל שלא להחזיק מכשיר כזה, הרי שהוא מסגל גם לשפך דמים, כי עברה וגורת עברה.

ונמצא, שיחד עם המכשיר הזה הוא מגיע לג' העברות החמורות: שהוא ממכר אותו כעבודה זרה, ומכשיל אותו ב"לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וגם גורם לו להיות שופך דמים רח"ל.

ב. שכל מה שאדם עושה, לעצמו הוא עושה, שכיון שר' שמואל גמל עמי חסד, הקב"ה זמן אותי לפנדק אהד יחד אתו, כדי להיות שליח להצלתו.

המכתב הגיע מאת: ר' אהרן זילברשטיין, ביתר.

מעלה יש בקרבה לפני ה' הרי סיני, אם אין לנו את בית המקדש שהוא קיים המצוות שנאמרו בסיני? אלא, שבהר סיני כלם ראו את מעלתו הגדולה של משה רבנו ויזהר לבד היה די וזה היה העקר, פי ממושה רבנו קבלו את דעת ה' שהיא העקר, ובית המקדש הוא מקום שבו עושים פעולות ומעשים טובים, שבשיל להפיר את הדעת שקבלנו ממושה, כדי שהיא לא תשכח מהלב, אבל העקר זה הדעת עצמה שקבלנו ממושה.

וכאשר קרח עמד בהר סיני, הוא חסדים לקים את המצוה להתרחק מהר סיני ושורק משה יעלה אל ההר, כי שם היתה קבלת התורה למול כל עם ישראל, אבל במשכן הוא רצה שכל עם ישראל יוכלו להקדים לקדש הקדשים ולא רק משה ואהרן.

דעת ה' במדבר

על כל פנים, התורה נתנה דוקא בהר סיני ולא במשכן, כדי ללמד שהעקר הוא הדעת ולא הפעולות והמעשים שיש במשכן, אלא הפעולות והמעשים הנעשים במקדש הם רק שבשיל להפיר את הדעת שנתנה בהר סיני והדעת שנתנה בהר סיני היא נתנה על ידי משה רבנו, ולכן עקר המעלה היא להאמין במשה ולא להיות בקרח וכדעתו.

המטות מתיקות הניסים

עסוק במשהו ולא שמת' לב, ואפילו לא שמעתי את הפגיעה שפגעתי בו, ולולי שדפקת לי

על הרקב.

הדברים שלו הפליאו אותי מאד, עד שלפתע הבחנתי שהוא אוחז בידו מכשיר סרן, ואו הבנתי הכל!!!

המשכתי בדרכי לביתו של חברי, ובדרך נזכרתי מהיכן מר לי אותו יהודי מבגר: בימי עשרת ימי תשובה של שנה זו, עסקתי במגביית חרום למען קרוב משפחתי שהוא תלמיד חכם, בעל משפחה ונקלע לחובות גדולים וקש'ים כלכליים.

דברתי עם אהד מחברי על מצוקתו של קרוב משפחתי, והלה נתן לי רשימת כתובות של נדיבי עם. יצאתי לדרכי ומצד אהד היה לי קשי גדול לכתת את רגלי מכתבת לכתבת, אבל מאידך הקב"ה נתן לי סיעתא דשמיא מן תחת וראיתי הצלחה יוצאת מן הכלל.

באחת הכתובות, שלא במתכונן פגשתי בר' שמואל והוא שאל אותי במאור פנים לשם מה הגעת לכאן? וספרתי לו לפי תמי על מעשי, והוא בנדבת לבו העניק לי תרומה נכבדה וברך מעמק לבו שתהיה הצלחה, והקב"ה, שראה את כל זאת, זמן אותי בדיק למקום בו ר' שמואל היה עלול להדרס,